Paraigua

Per DavidG el dv., 27/11/2020 - 07:52

Ens cal fer silenci per escoltar i per escoltar-nos. Enmig de la pluja de sons, sorolls, idees, estímuls, alertes, pantalles, músiques de fons, crits i seduccions, ens cal fer silenci. En el silenci ens preparem a donar la resposta més adequada a l'entorn que no para de reclamar-nos l'atenció. No una resposta repetida i tòpica, sinó una resposta que, havent escoltat bé, respongui a cada interpel·lació d'una manera ajustada i creativa a l'hora.

Però el silenci no sols possibilita escoltar el que és fora de mi sinó que em permet escoltar allò de més pregon que m'habita. Això és: captar els ritmes vitals que em configuren i assolir un equilibri harmònic pel que avanço en el camí de la felicitat. El ritme de la respiració: inspirar, expirar. El ritme de l'atenció: despert, dormint. El ritme digestiu: ingesta, crema d'energia. O el ritme de la llibertat: decisions que generen vida, decisions que l'acaparen. Entre aquestes i altres seqüències rítmiques, em moc cercant l'harmonia que, de debò, fa créixer i esdevenir el qui soc cridat a ser.

En efecte, el silenci ens permet escoltar i escoltar-nos. En l'escolta esdevenim més i més terra porosa que aculli la llavor de la Paraula de Déu. El silenci romp els terrossos de la nostra ànima fent-la més i més disposada. El silenci no tindria sentit en ell mateix sinó ens obrís a la sola invitació que pot saciar el desig més íntim.

Seguirem sentint que plouen sons, sorolls, idees, estímuls, alertes, pantalles, músiques de fons, crists i seduccions. Ens caldrà, de tant en tant, obrir el paraigua deixar que tot això llisqui sobre mi sense xopar-me, i, en el silenci que es genera, pugui reconèixer la seva Veu.

Avui et proposo acollir, per un instant, l'avorriment i travessar el que és el vestíbul que porta cap a aquell encontre que –ara te n'adones- estaves esperant des de sempre.